

EKELUND, PETER PETERSSON

En rättsinnig lärares trogna arbete och rika lön, förestäld uti en christelig likprädikan, då contracts-prosten och kyrkoherden i Hässelskog ... Anders Sörström med heder och tårar begrofs, uti Hässel

Göteborg
1791

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken. EOD erbjuder åtkomst till digitaliserade dokument enbart för personlig, icke-kommersiell användning. För annan användning vänligen kontakta biblioteket.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu>

Likpred.
Före 1900.
1700-1829

I. J. N.

En Rättfinnig Lärares
Troгна Arbete och Rika Lön,

13

Förestäld

Uti en Christelig Likpredikan,

Då

Contracts-Prosten och Kyrkoherden i Häfvelskog,
i Lilstaden,

Högvördige och Widtberömde Herren,
Herr Doctor ANDERS SÖRSTRÖM

Med Heder och Tårar Begrofs,

Uti Häfvelskogs Kyrka,

Den 9:de December 1790,

Af

PETER P. EKELUND,

Theol. Cand. Prost, och Kyrkoherde i Ed.

GÖTHEBORG,

Tryckt hos Lars Wahlström, Kongl. Priv. Boktr. 1791.

En Räkning Lärars
Trognas Arbets och Rika Län

Hörsal
Uti en Guld- och Långskänk

Imprimatur;
Contra-Proctor och
Carlsted af Dom-Cap. d. 23 Mdr. 1797.

Ad mandatum

PÅR ALSTEDT
Högvärde och
Consist. Not.

Herr Doctor ANDERS SÖRSTRÖM

Med Heder och Tåro Begrets

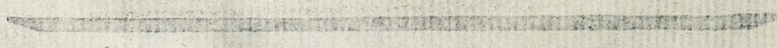
Uti Håkellögs Kyrka

Den 24de December 1797

FA

PETER F. EHLUND

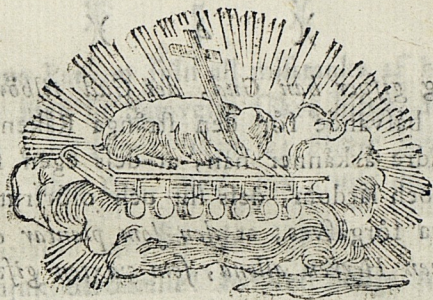
Theol. Cant. Prof. och Kyrkohandl. i Ed.

Göteborg

Tryckt hos Lars Wihlbom, Kungl. Priv. Bokar. 1797.

I. J. N.

O Jesu! gif Nåd! at vandra Dina vägar och följa Din Råd, at vinna den kronan, som du har upfatt, det eviga Lifvet, den himmelska Skatt; **O Jesu** fullborda min önskan och tal, i Arones Sal! Amen!
i Dit Namn, Fader, Son och Helige Ande!
Amen.

§. 1.

Guds Nåd hafver icke fäfäng varit i mig, utan jag hafver mer arbetat, än de alle: dock icke jag, utan Guds Nåd, som i mig är. Säll och lycklig den Lärare, som varit den tunga Herdastafven med sådan styrka, at han ock stuteligen med Pauli frimodighet kan återlämna honom i Öfver-Herdens händer, och med er, i dödens köld, för Guds Åra och des Församlings väl, ännu brännande hjerta kan säga: *Guds Nåd hafver icke fäfäng varit i mig; utan jag hafver mer arbetat än de alle: dock icke jag, utan Guds Nåd, som i mig är.*

2 Cor. 15: 26

§. 2.

Så talar icke den af högmod blinde, den af verldslig yshet galne, den af ärelystnad förvillade Läraren. Upblåst af er yäder, som kallas åra, kanske siken efter er stoft, som heter guld, säker han säfängelig pris när Människor — förfalskar han Guds Ord med tilfater af egna bug skott — och förhåller ofta Sanningen i Orätt.

1 Thes. 2: 6:

2 Cor. 2: 17.

Rom. 1: 18,

Math. 22: 22. färdighet; aldrig gifver han Gud, det Gud tillhörer; aldrig förödmjukar han sig bäfvande för den stränga Råkenkap, som väntar honom; än mindre årkänner han, at des egen styrka och konst, des våltalighet och lärdom, des slit och oförtrutenhet, utom Guds Nåd, skulle vara förgäfves; at den som plantar och den som vatt-

1 Cor. 3: 7. nar är intet; men Herren allena, som växten gifver.

S. 307

Men ehuru skild en Lärare bör vara från allt andeligt högmod, aldrig skryta af egen styrka, aldrig lita på egna krafter, aldrig tyfvas öfver egna Naturs-gåfvor; så är det dock lika östridigt, at han bör och får känna sit eget värde, känna sit nit för Guds åra, känna sit begär efter Människors salighet, känna hvad han til dessa stora ändamåls vinnande, genom Guds Nåd, arbetat och uträttat. En öfverdrifven ödmjukhet är snarast et dolt högmod; et krypande och lågt upförande kläder ej väl den Tjenaren, som talar i en stor Herres namn, och vil uträtta sit värf redeliga. Den som icke bär någon agtning för sig sjelf, blifver sållan berättigad til andras; och den som saknar känslan af sit eget värde, af sin slit, sin trohet och rättfönnighet, han har ock ingen ting, som styrker och uprätthåller honom mot afundens och tadlets obilliga domar. Et tryckande förakt är bland de bördor, dem en stark Själf snarast afskuddar, och dem en rättfönnig Lärare aldrig bör böja sin rygg under; det bemötande, som tjenaren njuter, lånder ju til des Herres åra eller skam; och et Sändningebud i Christi Stad bör icke genom åsakadt förakt minska den Herrens anseende, som honom fändt hafver. Utom des: en inbördes råflan i trohet och slit är äfven emellan Lärare lika lå loflig, som bidragande til eld och nit vid våra plikters upsyllande; och det är dygdens och förtjenstens kanske stärkste belöning i timelig måtto, at vid anställd jämförelse finna, det man arbetat mer än andre, under det man i enfaldighet och Guds renhet vandrat på jordene. Desse anmäknigar böra

böra tjena at fritaga Paulum från all misstanka af högmod, då han
 til sin berömmelse, med sit Samveres säkra bifall, säger: *Guds Nåd
 hafver icke fåfång varit i mig; utan jag hafver mer arbetat än de
 alle; dock icke jag, utan Guds Nåd, som i mig är.*

S. 4.

Hvilken ödmjuk berömmelse! hvilket heligt högmod! hvilket
 lysande efterdöme för alla rättfärdige Lärare! *Guds Nåd*, säger
 Paulus — den Guds fria och oförskylta godhet, genom hvilken jag
 blifvit kallad at bära Guds och JESU Christi Namn, inför Hedning-
 gar — *Den har icke varit fåfång i mig* — icke utan frukt; icke utan
 verkan — jag har hörfammat des kallelse; sedan jag från en rifvan-
 de Ulf blifvit et Får, har jag ock, genom denna Guds Nådes
 ånnu rikare utgjutande, blifvit Fårens Herde; ja! den JESU Christi
 Apostel, utrustad med undergörande gåfvor, och *samma Guds Nåd*
 har hos mig och genom mig varit så kraftig, så verksam, at jag
 arbetat mer än andra, med ständig fara för mit lif, med ständig
 oro i min själ, men ock med ständigt och brinnande nit i mit hjer-
 ta — jag har arbetat på Hedningarnas omvändelse, på JESU Låras ut-
 spridande, på Människors uplysning och salighet; — jag har arbetat
 med rättfärdighet och alfvar, utan fruktan och förtröttelse; dock icke
 jag — icke genom den vishet, jag inhämtat vid Gamaliels fötter —
 icke med den våltalighet, jag lärt i Grekernas Schola — icke jag —
 hvarken genom stora Naturs gåfvor, eller genom Konstens förvärf,
 vade skickelighet; utan genom *Guds Nåd*, som kallat mig, som fände
 mig, som utrustat mig med den kraft, som fordras, at göra ett
Evangelisk Prädikares verk redeliga; den *samma Guds Nåd*, som aldrig
 varit fåfång i mit eget hjerta, til tröst i min bedröfvelse, til styr-
 ka i min svaghet, til frimodighet under hotande döds faror, den
samma har ock låttat mit arbete, styrt mit arbete, välsignat mit ar-
 bete, och skal en gång löna mit arbete; Ja! *Guds Nåd hafver icke
 fåfång varit i mig; utan jag hafver mer arbetat än de alle: dock icke
 jag, utan Guds Nåd, som i mig är.*

§. 5.

Huru stark blifver icke således Människan i sin svaghet! huru stor i sin ringhet! huru helig och härlig blifver icke en rättfärdig Lärare genom Guds Nåd, som i honom är! Såsom et Medel i den Alsmågtiges hand, en Tjenare i den Högstes värf, et Sändningsbud från all världenes Herre och Skapare, arbetar han outhärligen på Medmänniskors uplysning och förbättring; talar han med styrka och eftertryck, råder han med ömhet och sanning, straffar han med foglighet och allvar, och förtjenar således et rum bland dem, om hvilka Syrach säger: *De hafva i sin tid varit högt ägtade; solket omtalar deras visbet, och församlingen förkunnar deras lof.*

Syr. 44:
14, 15.

§. 6.

Genom dessa viktiga och högst tröstefulla betraktelser ledes vår upmärksamhet til det forgeliga Ämne, som gör denne dagen för oss lika högtidelig, som bedröfvelig.

I detta Tempel höres ej mera den röst, som så manligt och starkt talar om Jesu Lärars Gudomlighet och förträfflighet; från detta ställe, öppna sig icke mera de läppar, från hvilka lärdomar och välsignelser strömmat — *Han är tygt — Han är borta — Han hade arbetat mer än andra, genom den Guds Nåd, som rikt i honom och öfver honom var utguten; han hade ock arbetat sig trött — han var mått af jordisk ära och jordisk vederböda — han behöfde hvila, och gick at upbämta Lön för sit arbete. Han är då icke mera vår — icke mera Eder, Sorgbundne och Förfamlade Åhörare! Kronan är fallen af Eder, hufvud, derföre är Edert hjerta bedröfvat, och Edre ögon förmörkade; Eder Lärare, och tillika en efterfyn, en heder för Lärare, Eder gamle, rättfärdige och högtförsjente Lärare är borta, gången ifrån Eder för alltid; men med et hjerta, som, kallande i döden, ålskade Eder, som ännu in för Lambdens Thron skal bedja Gud för Eder. Jag upskjuter — jag ville undvika — at nämna*

Kl. W. 5. 26.

et

Et *Namn*, som förr gjort vår glädje; men nu — sedan den, som bar och hedrade det, är borta — nu uprörer och förkrossar våra hjertan. Lik den mänskliga Läkaren, som nödgas med en tvungen hand afriſva det sår, i hvilket han vil gjuta en helande Balsam; lik honom målte jag ock i dag tala om både Eder och min förlust, afriſva det djupa sår, våra hjertan fått; Gud gifve mig ock nåd, at i dem kunna ingjuta frid och hugfvalelse! Slurue i sin dystra hvilokammare, se vi i dag för sista gången de förgängeliga, och dock ännu för oss dyrbara öfverlevvorna af desse Häffelskogs Församlingars uplyste och högtförtjente Lärare och Kyrkoherde, Prostén öfver Norra Dals Contract, i lifstiden Högvördige och Widtberömde Herren, DOCTOR ANDERS SÖRSTRÖM.

Undren ej, B. Å. om detta Namn nästan qväfver min röst, då det upfyller mit hjerta med sorg och saknad. Kallad at tala vid en Mans graf, den jag vördat såsom en uplyst Förman, högaktat såsom Ståndets och Stiftets Prydnad. — Kallad at tala öfver en sådan Man, borde väl icke ord tryta mig til des berömmelse; men för at värdigt kunna skildra des många förtjenster, värdigt afmåla vår förlust, och upfylla lika så uplyste, som bedröfvade Vänners önskan, borde man kanske hafva ärt den Lärarens ypperliga talegåfva, som nu ligger tyft i den saliga hvila, der han vunnit Lön för sit arbete. Denna har icke fallit på min lott; och, för at tala upriktigt, jag saknar den minst vid detta tilfället: Den som antingen är nog clycklig, at vara tvungen strö blomster på den lastfulles graf, eller nog nedrig, at sälja smicker at det segrande högmodet, den behöfver snille och konst, granlåt och ordspång; men här — vid denna Grafven — der Ovåldughet och Rättvisa ristat Minneskriften — här fordras blott et känslofullt hjerta,

hjerta, blott en tunga, som helgat sig åt sanningen — Och detta, M. Å. detta utgör mina förtjenster — detta uppfyller, hvad jag saknar af både lärdom och våltalighet — Gifve Gud! at jag och alla, som på vacklande skuldror bära den tunga Ambets-bördan, at låra och leda människor til dygd och Gudsfruktan — Gud låte oss en gång förtjena samma berömelse på vår graf! Gud låte hvar och en af oss, när arbets-klockan klämtar, lika frimodigt, lika sanningsfullt, som denne vår i Herranom hemgångne Ambets-Broder, kunna säga: *Guds Nåd hafver icke fäsäng varit i mig, utan jag hafver mer arbetat än de alle: dock icke jag, utan Guds Nåd, som i mig är!* Hör och bönhör oss, Herre Gud och Fader vår m. m.

TEXTEN: 1 Corint. 3: 8.

Den som plantar och den som vattuar, den ene är som den andre: men hvar och en skal få sin lön efter sit arbete.

Ämnet.

En Rättsinnig Lärares Trogna Arbete och Rika Lön.

Afhandlingen.

S. I

Det Capitel, hvarutur våre Helige Texte-ord äro tagna, innehåller en straffande förebräelse för dem i Corinthiska Församlingen, hvilka, upblåste af et falskt högmod öfver sine Lärares mer eller mindre lysande egenskaper, derpå bygde en slags förerrådes-rätt framför andra. Då, som ännu i vår tid, trodde något hvar sig äga både rättighet och skickelighet, at döma om en Lärares förtjenster; och denna kintliga frihet verkade afund, födde oenighet; Snille, Lärdom och Våltalighet voro lika vanliga, som osäkra grunder til en sådan pröfning; Trohet, Flit och Rättsinnighet ingingo sållan i jämn-

i jämförelsen; kanske Lärarena sjelfve voro smittade af afund;
 flynde af åregirighet, och då var det än mindre underligt, at kif
 och split upstod emellan de Förfamlingar, som buro deras namn
 och stodo under deras tillsyn. Detta onda ville Paulus utrota; han
 ville tillstoppa sjelfva källan, utur hvilken det vållade, då han här
 företager sig at bevisa: *det alla Lärare voro lika; ty alla voro Guds*
Tjenare, det är, efter den tidens seder och talebruk, alle voro lik-
som Guds lifegne, gingo i en och samme Herres befallning — under
en Herres lydnad — och den ene med den andre hade ingen ting, det
Herren honom icke gifvit hade. Alle Lärare voro lika — ty frukten af
deras arbete berodde ej på dem sjelfva, deras konst och vishet ut-
rättade intet, Guds Nåd och välsignelse alt: Alla buro sina häfvor
i Lerkar, på det den stora kraften skulle vara af Gud, och icke af
dem. — Paulus, som plantat, d. å. som först prädikat Evangelium
i Corintho, först grundlagt den Corinthiska Förfamlingen; och Apollo,
som vattnat, som styrkt de omvände i sin tro, och med flitig un-
dervisning bragt klena Plantor til mognad; Paulus och Apollo voro,
den ene som den andre, fände af en Herre, arbetande til et ånda-
mål, byggande på en grund, som är Jesus Kristus. All afund e-
mellan Lärare bör derföre försvinna, ty alle äro Guds Medhjelpare;
alt kif imellan Förfamlingar uphöra, ty alle äro Guds Åker-verk,
Herrans plantering; Kristus är allas grund, allas Hufvud; från ho-
nom kommer all uplysning, all förbättring, all tilväxt i nåd och
vishet. Alla Lärare äro lika, den ene som den andre; ty alle utom
Guds Nåd intet: Så är nu han derföre intet, d. å. så kan han af
egen kraft, med egen naturlig eller förvärfvad skickelighet uträtta
intet, som plantar, han intet; som vattnar, utan Herren allena, som
växten gifver.

S. 2.

Men så slipprig och svikfull den grunden är til företräde LÄ-

rare emellan, som bygges på djupfinnig lärdom och svasfände väl-
talighet; så nyttig är tillika en inbördes råflan i trohet och rätt-
finnighet, så verkelig är äfven inför Gud och människor den skil-
nad, som grundar sig på olika flit och oförtrutenhet i arbetet. Al-
la lyda en Herres bud, alla tala i en Herres Namn, alla utföra
en Herres värf; men den ene är en Ögnatjenare, den andre up-
riktig; den ene pekar med ena fingrer åt Himmelen och med hela
1 Pet. 5: 2. handen åt Helfveter; *den ene går för slem vinning*, då den andre
2 Tim. 5: 2. *visar sig vara en bepröfvad och ofröfelig arbetare*; och desse för-
tjena hvarken samma berömelse eller samma lön. För at derföre
hindra, det icke någon, oberättigad til kärlek och aktning, til sin
fördel skulle misstryda den likhet Paulus fastställt emellan alla Lärare,
för at icke med ena handen dämpa afund och egenkärlek, och med
den andra upväcka en lika farlig, om icke ännu mera skadelig
tröghet, lättja och värdslöshet, så tillägger Paulus lika starkt, som
fänningsfullt: *men hvar och en skal få sin lön efter sit arbete.*

S. 3.

Der är i detta afseender, som Paulus kallar Rättfinnige Lära-
re Skaffare til Guds bemyndigheter, och tillika sägen: *Nu söker man*
3 Cor. 4: 1, 2. *bland Skaffarena intet annat, än at de måtte sinnas trogne.* Den
förste och äldste tjenaren, ehuru lika Lifegen som de andre, kal-
lades på den tiden; Skaffare eller Husbällare, och var det hans
plikt, at til sine Medtjenare urdela, hvad hvar och en af dem
til sit uppehålle betarfvade; icke tog han något af sit eget, det
var Husbondens goda han utdelte; med et vaklsamt öga och en
trogen hand förtjente han sin Herres tilgifna och belönande god-
het. Så är det ock med Förfamlingens Lärare — De äro Guds
Medhjelpare och Skaffare til Guds bemyndigheter, valde at värda des
huses goda, at vaka öfver des Rikes skatter, at rätt, d. å. efter
2 Tim. 2: 15. *hvars och en särskilta tillstånd och behof, utdela Sanningenes Ord;*
icke

icke böra de tilblanda något af sit eget — Lårdom, snille och våltalighet utgöra icke deras yppersta förtjenst — Trohet, flit och rättfärdighet är deras bästa berömmelse. Emellan dem bör ingen afund kännas, ingen årelyftnad herriska — blott en inbördes brinnande råflan, at gagna och uplysa; ty *den som plantar och den som vattnar, den ene är som den andre; men bvar och en skal få sin lön efter sit arbete.*

§. 4.

En Evangelisk Prädikares, en Rättfärdig Lärares verk är både viktigt och mödosamt, och kallas därför icke utan skäl *et arbete*. Paulus liknar det i vår Text vid en *Wingårdsmästares* besvärliga förrättningar; och denna liknelsen uplyser bättre, än den ordenteligaste beskrifning, hvaruti en rättfärdig Lärares arbete består. Wingårdsmästaren väljer en god jordmon, nedfätrer der sin Planta, anlar, vattnar och skjöter den med noggrannaste vaksamhet; den öfvertäckes, at ej nattens köld må skada; den svalkas, at middagens hetta ej må bränna; den understödjes, at ej stormarne må afbryta en vek stam; och den befrias från alla skadeliga skott, som skulle kunna draga näring och saft från de grenar, som en gång skola bära upfriskande drufvor; så vattnad, fredad och vårdad blifver den klenaste Planta et fruktgifvande trä, som på mångfaldigt sätt betalar Mästarens möda. Gör om häraf en lika kort som otvungen tillämpning. En uplyst och rättfärdig Lärare väljer äfven en god jordmon; *icke kastar han Pärlor för Svin, eller Säd på Hälleberget*; men han ber — med suckar och tårar beder han — at Gud, som kunnat öppna sjelfva Klippans sköte til en lefvande hållfokälla, at Gud med sin nåd och kraft ville upmjuka alla förstenade hjertan; gif, ropar han, innan han börjar sit arbete, *gif at den goda Säd, som är dit helga ord, af mig må läras väl, och falla i god jord!* Han tager den späda Plantan — det okun-

Math. 7:
Luc. 8:

niga Barnet — den enfaldige Ynglingen — han nedfätter honom i den Förfamlings vingård, til hvars skötsel han är vald och kallad; han gifver honom i begynnelsen, som Paulus lärar, *Mjök och icke stadig Mat*, d. å. han gifver honom korta, rena och krafifula begrepp om Gud och des vilja, om Jesu och des Lärars välgörande Sanningar; och med aldrig afbruten vakfahet anfar och vårdar han des själ med så välsignad framgång, at han, efter dagelig tilväxt i Guds och Jesu Christi kundskap, sluteligen blifver en fullkommen man efter Jesu Christi fullbordiga ålders mått. Med troget och rättfärdigt arbete hindrar han, at icke fåkerhetens köld får intaga des hjerta, icke försvifans hetta plåga des själ, icke motgångens och frestelsens stormar nedbryta des hopp; och hvarje skadelig framstickande illak böjelse måste dämpas, innan den hunnit utspira i odygdens grenar och bära fördärfvellsens frukter. Så hade Paulus plantat och vattnat, grundat och skött förfamlingen i Philippis, til hvilken han derföre kunde skriva: *På det I måtten vara oförtalade och rene och Guds Barn ofrasselige, och blifva vid lifvens ord, mig til en berömelse på Christi dag, at jag icke fåfängt lupit eller fåfängt arbetat hafver.*

§. 5.
 Annu kunne vi betrakta en Lärars arbete under en mycket mödosamare Synpunkt. Vingårdsmästaren får icke alltid välja sig spåda Plantor at updraga i god jord; stundom nödgas han ock använda sin konst på et gammalt förtorkande träd; och för at återgifva det sin fågring och fruktbarhet, årfordras mångdubbel möda och insigt. Det måste flyttas i en bättre jordmon — det bör öm-nigt både vattnas och gödas — hvarken knif eller fåg får sparas — och ofta, för at frälfa stammen från förrutnelse, måste alla grenarna och sjelfva kronan af huggas. Hvem upträcker icke här en rättfärdig Lärars svåra och mödosamma arbete med en gammal, för-

förhärdad, i laster och lustar grånande syndare? Han måste ryckas såsom en brand ur elden — antingen rifvas från det onda fällskap, som lik en strid ström bortförer honom — eller våldsam väckas utur den olyckliga sömn, i hvilken en blind lydnad för otända begär nedfänkt honom; det lefvande och lifgifvande, det både söta och bittra vattnet måste brukas ömnigt — lärdomar, varningar, och bestraffningar få icke sparas — ingen last skonas — och själva kronan af des synd, des mått älskade, mått herskande syndalusta, måste *med Guds ord, som är skarpare än et veäggadt svärd*, Eph. 4: 12. afhuggas och bortskäras. — Här rådes den fege — här flyr den legde — här tiger den mänskligt försigtige — här gråter den svage — men en rättsinnig Lärare, en trogen Jesu Christi Stridsman, *inkläder sig af Guds harnesk*, och slutar ej förr, än han genom Eph. 6: 11. Guds nåd segrat, väckt den sofvande, förskräkt den trofande syndaren; och til honom skal en gång den rättfärdige Domaren säga: *Jag vet dina gerningar och dit tålmod, at du lidit och arbetat för mit namn skull, och är icke trött worden.* Upp. B. 2: 2.

§. 6.

Skulle jag väl nu behöfva, at vidlyftigare, än hvar til själva denna liknelsen kunnat föranleda, föreställa en rättsinnig Lärares trogna och mödosamma arbete, om han en gång, när han skiljes från sin Församling, stark och frimodig som Moses, skal kunna säga: *Jag tager i dag himmel och jord til vittnen öfver Eder, at jag hafver satt Eder före lifvet och döden, välsignelsen och förbannelsen; på det J mågen utvälja lifvet, och J och eder Barn männen* Deut. 30: 19. *leva.* Skulle väl mänsklig vishet, försigtighet och styrka härvid vara tillräckelig? Nej! ack Nej! *Guds Nåd är icke fåfång*; den Guden, som kallar en svag människa til et så viktigt värf, kan ock ensam *med sin visdoms och förstånds Ande, sin råds och starkhets Ande* meddela kraft och styrka, glädje och tröst, då våre bafvande

vande hjertan blott kunna ropa: *Herre, gåck icke till döms med dine*
 Pf 133: 2. *tjenare.* Gud gifve ock öfs alla sin nåd, at kunna leda våre Åhö-
 rare den rätta vägen, at med ord och lefverne föreläsa dem; och
 när den ene af öfs planrat, den andre vattnat, våre då den tilfreds-
 ställelsen i vår själ; at Gud, som gifver växt och välfignelse, äf-
 ven *skal gifva hvar och en sin lön, efter sit arbete.*

S. 7.

Hämdens Åska dundre öfver dit hufvud, och förskräckelsen
 sönderfarge dit hjerta, du! som funnen med svek i din Herres
 tjenst, varit otrogen och förfummelig i dit arbete! Du beundras
 för snille, berömes för våltalighet, prisas för djupsinnig lärdom —
 men du är ock upblåst af högmod, styrd af afund; du prädikar
 dig sjelfvom och icke Gudi, alt efter som det kliar dine Åhörare
 i öronen; *bäsva! hvar och en skal få sin lön efter sit arbete.* Du
 talar i Herrans Namn om gudsfruktan och dygd, men med et
 förargligt, skamligt och brottligt lefverne nedrifver du mer än
 du upbygger, förbittrar, icke förbättrar; *bäsva! hvar och en skal få
 sin lön efter sit arbete.* Intagen af människo-fruktan, har du tegat,
 när du bordt tala; och, siken efter slem vinning, talt, när du borde
 tiga — du har prunkat med det stora namnet, *Skaffare til Guds
 bemyheter,* och du har försmillat dem — du har förfalskat dem;
 du har trängt dig fram i Herrans Wingård, och du har hvarken
 plantat eller vattnat, kanske snarare upryckt och nedbrutit; du har
 varit en Herde, som flydt — kanske en Ulf, som fårat; *bäsva
 olycklige!* herdastafven skal ryckas ifrån dig — den förtappades
 blod kräfvat utur din hand, när döden fåtter et mål för din gud-
 löshet; dit namn skal nämnas i himmelen med styggelse, på jorden
 med förskräckelse, i afgrunden med glädje; *bäsva olycklige!* hör
 denna domen med Tordönets röst: *Förbannad vare den, som Her-*

*vans verk gör förfämliga; hör detta och bäfva ty hvar och en skal Jer. 48: 16.
 få sin lön efter sit arbete.*

S. 8.

Men frid hvile i dit hjerta, och välsignelse nedfalle såsom
 dagg öfver dit hufvud! du rättfinnige Lärare! du trogne Christi
 tjenare! som, lik Epaphras, *altid arbetat, at dine Abörare måtte*
blifva ständande fullkomlige, och upfylte i all Guds vilja. Werlden *Coll. 4: 12.*
 må döma dig med ilska och obillighet — den må misškänna din
 välmening — tadla din upriktighet — häckla dit okonstlade om-
 gånge, och svärta dina rena feder — dit oförskräkta nit at bestraf-
 fa den mäktige syndaren må ådraga dig des hat — din oböje-
 liga tilgifvenhet för sanning och dygd må väcka mot dig alla ond-
 skans och afundens illgrepp, frukta dig icke! var frimodig — var
 stark — *du skal trampa på Lejon och Huggormar, och Guds Nåd*
skal icke vara fåfång i dig — redan under dit trogna och trågna *Pf. 91: 13.*
 arbete skal den utgjutas i dit hjerta til tröst och styrka — afunden
 skal blekna vid glansen af din ofläckade dygd — tyftna för ryckter
 af din obesegrade trohet — och den obilliga hämdens vassaste
 gift-pilar antingen falla kraftlösa för dina fötter, eller ock återvända
 i dens hjerta, hvars hand måttat åt dit; *äfvén här i verlden skal*
du icke sakna lön för dit arbete i den rättfinnigas oskrymtade akt-
 ning, den dygdiges okonstlade kärlek, den gudfruktiges brinnande
 förböner. Gud skal ock gifva växt och välsignelse åt hvad du
 plantat och vattnat; du skal se, med hjertats renaste glädje skal
 du se din Förfamling förvandlad i en Herrans Örtagård; du skal
 se lasten flygrande — oskulden fredad — nödens elände mildradt
 — och vid den döendes fång, dir du skyndat, såsom en Herrans
 Zebaoths Ängel, med frid och hugvarelse — der skal du se dyg-
 dens seger — Nådens kraft — och från des bleknade läppar,
 från des bristande hjerta skal du uphämta en tackfågelse, en väl-
 signet-

signelle, för din möda, för din rättfärdighet, för dina tårar — få
 ar du skal känna i din uprörda själ, med den saligaste ärförelse,
 vilsheten af det löftet: *hvar och en skal få sin lön efter sitt arbete.*

mot till lifven allsmållan. S. 9.

Ännu böre vi icke stadna vid betraktande af en trogen och
 rättfärdig Lärares rika lön; den är stor och ljuf, genom Guds nåd,
 på jorden; men den blifver större och ljufvare — den blifver ofä-
 geligen rikare — i himmelen. Redan här i tiden fannas det: *de Prä-
 ster, som väl förestå och arbeta i Ordet och lärdomen, dem skal man*
1 Tim. 5: 17. hålla dubbel heder värde. Men det, på grafvens andra sida, der
 skal äfven det löftet uppfyllas: *Lärarena skola lysa såsom himmelens*
stjärnor, och de, som många undervist hafva til rättfärdighet, såsom
Dan. 12: 3. stjärnor i evighet. Det händer nog ofta, at mången trogen Lärare,
 som använder all flit på sine Åhörarens undervisning, som sent och
 bittida arbetar på deras tillväxt i dygd och gudsfruktan, som både
 plantar och vattnar, som straffar, trugar och förmanar med saktmo-
2 Tim. 2: 24. dighet och lärdom, det händer, at han dock tycker sig se, det alt
 är förgåfves — alla lärdomar fåfänge — alla förmaningar frukt-
 löse — defs tårar falla som på sten, och defs välsignelser vändas,
 genom et fullkomnadt tynda-mått, i förbannelser. Han ser det
 med grämelse — under midnattens stillhet suckar defs bröst, och
 med morgonens dagg blanda sig defs tårar — *gerna, gernat ville*
*han gråta blod, om det uti hans krafter stod, och han det kunde gö-
 ra,* Men Gud ser hans bekymmer, hörer hans tyfta suckar, vet
 hans gerningar, och skal i evigheten *gifva honom sin lön efter sitt ar-
 bete.* Om han i världens ögon varit en föraktad lampa, så skal han
 i evigheten *lysa som en stjärna, hans rättfärdighet skal upgå såsom*
et stjärn, och hans salighet brinna såsom et blofs på Guds kärlighets
himmel; om han här bevisat sig såsom en Guds tjenare, i stort tå-
lamod, i bedröfvelse, i nöd, i ångest, i arbete, i vako och fasto,
 i ren-

*i reulefnad, i förstånd, i oskrymtad kärlek, i sanningens ord och i Guds kraft, så kan han ock under ondt ryckte och godt ryckte, vid ä- 2 Cor. 6:
 ra och smälek, vara vid godt mod, ty desz Lön blifver stor i himelen. Math. 5: 12.
 Här bar han födt Guds Hjord, icke nödig, utan sjelfviljande, icke
 såsom Herre öfver sit folk, utan til efterdömelse, och han skal ock,
 när Öfverherden uppenbar varder, undfå Härlighetens ovanfkeliga kro- 1 Petr. 5:
 na. Då är loppet fullbordadt och målet hunnet; då är kampen slutad
 och segren vunnen; då — i en salig evighet, — i en evig salighet
 — öfverströmmad af Nåd — mättad af glädje — drucken af himelsk
 vållust — då skal han få sin lön efter sit arbete.*

Tillämpning.

§. I.

Men W. Å. huru kårt skulle det ej varit för mig, at för E-
 der andaktisfulla upmärksamhet hafva fullbordat en så vacker och
 behaglig målning, om en Rättfärdig Lärares Trogna arbete och ri-
 ka Lön — huru kårt skulle icke detta göromålet varit, om anled-
 ningen icke vore så dyr köpt! — om jag icke, genom en bedröf-
 lig tillämpning, nödgades vända Eder glädje i klagan — om icke
 föreställningen af hvad jag ägt nödvändigt skulle fördubbla känslan
 af hvad jag förlorat. Men — detta utbredda Bårklädet — denna
 framställda Likkista — denna öppnade Graf — den djupa och dy-
 stra stillhet, som råder inom dessa murar — hämmade tårar —
 qvafde suckar — nedbögte och lutande hufvuden — allt detta, skul-
 le tala til Eder, om öck min mun, tyftnade — allt detta — och än-
 då aldramåst Edre egne hjertan skulle säga Eder, at Eder sorg är
 billig, ty Eder förlust är lika så stor, som smärtande. Jag borde
 tala trösteliga, ty *ljufvig ord äro såsom en Håning-kaka; de frög- Prov. 16: 23.
 da hjertat och upfriska benen; men, sjelf uprörd, måste jag låna Ps. 39: 3.
 Davids klagan: jag är tyftnad, och ställa orden, och nödgas säga om*

glädjerna. Som ännu ung lärde jag, at värda denna i Herranom
 nu afledne Hedersmannen, såsom min Faders synnerligen ägtade
 vän; då jag vid mögnare år, genom Guds Nåd och skickelse, flyt-
 tade honom närmare, under des tillsyn och styrelse, fick jag mång-
 dubbla skäl, at älska och högakta honom. Detta rummet är nu
 tomt i min hjerta; han råder, gläder, omfamnar och välsignar mig
 icke mera; *hvad jag fruktade, det är kommet öfver mig; och hvad*
Jobs 3: 25. jag räddes, det har råkat uppå mig.

S. 2.

Dock — om jag vore den ende, som förgde, som klagade,
 få vore min sorg och min klagan obillig; från Edra ögon, M. Å.
 blickar bedröfviken — i Edra hjertan hvilat saknaden — och det
 finnes vist ingen i desse Häfvelskogs Församlingar, ingen i hela den
 Landssträcka, hvars andeliga styrelse låg på hans ansvar, det fin-
 nes vist ingen, som icke vid denna Grafven förjer och saknar en
 uplyst Vän, en trogen Rådgifvare, en lika få nitfull som rättsin-
 nig Lärare; under många års ostraffelig vandring ibland Eder, har
 han ock genom Guds Nåd troget och oförtrotet arbetat på Eder
 uplysning, förbättring och salighet. Glömmen då aldrig de Lär-
 domar, de Råd, de varningar och de bestraffningar, som han med
 så mycken ömhet och alfvar, så mycken styrka och redighet gif-
 vit Eder — glömmen aldrig det esterdöme i upriktighet, trohet
 och Gudaktighet, som han lämnat Eder — och om, under des of-
 förtrutna arbete ibland Eder, under des bekymmertama vård öf-
 ver Edra Själur — om J då med glädje och upbyggelse altid och
 gerna hafven hört, hvad han å Guds vägnar, i detta Herrans Hus,
 har talat til Eder — ack! hören då nu, hvad des stelnade tunga
 från sjelfva grafvens djup ropar til Eder: *J veten, at jag har in-*
gen ting försummat, med mindre jag hafver förkunnat Eder, alt Guds
AB, 20: 31. Råd; tänker derföre derpå, huru jag i många år, dag och natt,
 icke

icke hafver återvändt, at förmana, hvar och en af Eder med tårar; ^{2 Cor. 3: 2.}
 på det J skulle vara mit prixbref och mit Insegl i Herranom. ^{1 Cor. 9: 2.}

S. 3.

Än mera! Skulle jag väl kunna, bör jag väl underlåta, at
 tala några ord til dem, som, närmast af detta slag träffade, äfven
 behöfva den rikaste trösten? Jag ser en af sorg och saknad djupt
 nedtryckt Enka — tårar öfverkölja des åldriga kinder — des
 gamla hjerta saknar sin hälft, och des ragna bröst tryckes icke
 mera i en älskad och vördad mans armar — Jag ser Barn och Bar-
 nabarn — svartklädde — nedlagne — badande i tårar vid en bort-
 gången huld Faders graf — de ögon äro flocknade, som sorgfällige
 vakade öfver deras väl — den hand visnad, som uplyft vägledde
 dem til dygd och Gudsfruktan — det hjerta kallnaadt, som i sjelf-
 va döden lågat af kärlek emot dem. Gråten då Barn i Eder Mo-
 ders famn — blanden Edra tårar med hennes — men delen ock
 inbördes med henne den rika tröst, den kraftiga hugsyalelse, som
 Guds Nåd ensam kan utgjuta i Edra hjertan. Weren, at Gud, som
 tagit ifrån Eder det käraste Jägden på jorden, han vil ock sjelf
 blifva Eder Glenod, Eder skatt, Edert allt i allom. Och då Eder
 Faders välkända röst icke mera sagnar Edert öra, ack! hören!
 hören, hvad den i dag från sjelfva ewighetens port tyckes ropa
 til Eder: Si! jag är död, men Gud skal vara med Eder. Barn!
 waren vid et godt mod! jag hafver varit ifrån Eder med sorg; men
 Gud skal gifwa mig Eder igen med glädje.

Bar. 4:

S. 4.

Och sluteligen, mine älskade och med mig lika ömt bedröf-
 vade Medbröder! Ack! vare denne vår i Herranom hemgångne
 Ämbets-Broders rätt sinniga vandel vår efterdömmelse! Och måtte
 aldrig Guds Nåd vara fåfäng i oss, så skole ock vi en gång få vår
 Lön efter vårt arbete! Hans räkenskap är nu förbi — vår återstår
 ännu

PERSONALIA.

Då vi under förgången af detta vårt Tal yrkat den fanningen, at stora Naturs-gåfvor, odlade med slit och möda, fruktbärande i vishet och vårlighet, icke utgjorde en Rättfinnig Lärares yppersta värde; bör dock icke deraf slutas, at vi förringe dessa egenskaper, at vi misskänne och förkaste dem; de förtjena alltid vår högagtning, väcka ofta vår förundran. Förknippade med trohet och rättfinnighet, styrde af Guds Nådes utjurande i rikare mått, bidra de at bilda en Församlingens Grundpelare, besegra de starkare Människo hjertat, sprida ömnicare ljus, förtjena och vinna den tilläste belöning. Ehuru en Lärare bör hålla sig obesmittad af verlden, bör han dock låta sit ljus lysa i verlden, visa sig hedervärd för verlden, och drifven af Pauli klokhet, bör han vara alt för alla, för at vinna alla. Utom des, då det är bland en Lärares första skyldigheter, at tilskapa dygdige Människor, redlige och nyttige Medborgare, så har han ock plikter at fylla, hvartil Guds Ord väl föranleder, men som egenteligen grunda sig på Samhällets Lagar, och i utöfningen altid bidra til ordning och skick, ofra behålla frid och förtroende, — lugn och säkerhet — och då kunna vi lätteligen finna, at en manlig talemått, et skådadt vert, en stark själ, förenad med en slags behaglighet i seder och skick, som väcker agtning och bjuder hörsamhet — at dessa egenskaper både gagna och pryda en Lärare, som icke desmindre, ödmjuk i hjertat, rättfinnig i våsendet, fri från afund och årelyftnad, årkänner, at alla des gåfvor komma från Gud; at den, som plantar och den som vattnar, är den ene som den andre; men hvar och en skal få sin Lön efter sit arbete.

Hvem igenkänner icke i dessa drag den vördnadsvärde Läraren, hvars andelösa Lekamen vi i dag, med heder och tårar andvardar jorden? Hvem måste icke årkänna, at dessa lysande egenskaper gjorde desse Förfamlingars högtförtjente *Kyrkoherde, Contracts-Prosten och Theologiae Doctorn* HERR ANDERS SÖRSTRÖM i lifstiden lika vördad och älskad, som han nu efter sin död är sörgd och saknad. För at ännu djupare intrycka des Bild i våra hjertan, vilje vi omröra des viktigaste både Öden och Förrättningar, och följa dervid den Biographie, i hvilken han målat sig sjelf med en Måstares hand:

Nu i Herranom afledne Contracts-Prosten, Doctorn ANDERS SÖRSTRÖM föddes d. 17 Oct. 1718, här på Häffelskogs Prästegård, af christeliga och hederliga Föräldrar: Fadren, då varande Kyrkoherden Herr LARS SÖRSTRÖM, Son af Nämde-och Danne-Mannen Anders från Söre i Wäse-Härad, och Modren Fru LISA RISELL, Dotter af des Företträdare i Häffelskog, Kyrkoherden *Nils Risell* och Fru *Christina Welin*. Född af få hulda som uplyste Föräldrar blef han genom det hel. Doper nedfatt såsom en späd Planta i den Förfamlingens Wingård, den han sjelf vid mognare år skulle både vattna och värda.

Upfostrad under kära Föräldrars Ögon, lärde han af sin gudfruktige Fader få tidigt läsa, at han vid 6 års ålder kunde Carechesen och Psalmboken; och fick, som han sjelf säger, af sin döende Fader 1725, såsom des sista Kärleks-testamente, Ps. 245. *Jesus är min vän den bästa*, til sin Lif-Psalms, at under all sin tid nyttja och begrunda.

1726 följdes han af sin hulda Moder til Carlstads Schola, och sattes under då varande Prosten *Hesselgrens* närmaste tillsyn.

1727 trädde des K. Moder i nytt ägtenskap med desse Förfamlingars Proft och Kyrkoherde Mag. ERIC WALL, och njöt han af honom ifrån den tiden faderlig vård och undervisning.

Efter 7 års vistande vid Carlstads Schola, reste han 1733 til Upsala-Academie, der han, jämte enskilt undervisning, med fördel nyttjade Professorernes föreläsningar. 1736 under sit vistande här, var han få farligt sjuk, at den store Archiater *Rosén* förfåkrade, det han efter 11 timar antingen skulle vara tilfrisknande eller död, hvilket ock inträffade få fullkomligt, at han efter 9:de timan föll i en ljuf sömn, och på den 11:te vaknade feberfri.

Under nästan ständigt vistande vid Academien använde han sin tid få väl, at han 1739 disputerade under Herr Professor *Ullén*, *de Nexu Idearum & Terminorum*, at han år 1742 tog Philos. Candidat-Examen, och samma år disputerade pro Gradu, under Herr Professor *Ekerman*, *de Animadversione Censoria*; hvarefter han år 1743 d. 21 Jan. promoverades til Philosophiæ Magister af den Widtberömda Professorn Herr *Anders Celsus*.

Samma år i Julii månad blef han i Stockholms Storkyrka, på des Stjuffaders Herr Prosten WALLS kallelse, vigd til Präst, hvarefter han genast begaf sig hem til Ämbetets förrättande, då den stora torgen i Nov. månad träffade honom, at han miste sin hulda och gudfruktiga Moder; och saknade han altid hennes kloka vett, hennes trogna förböner, hennes hulda hand och hjerta.

1746 förordnades han til V. Pastor i Åmål, hvarvid han sjelf anmärkt en besynnerlig Anecdote: Kyrkoherden *Dalqvist*, skrifver han, min Företädare i Åmål, fick derå Konung *CARL* den Tolfdes fullmakt i Holmedal d. 7 Oct: 1718, eller 10 dagar innan jag blef född; och samma *Dalqvist* dog 10 timar efter, sedan jag blifvit kallad til V. Pastor i Åmål, utan at han den dagen var ivagare, än annars.

Sedan han detta år flyttat til Åmål, och satt en liten hushållning på Skevik, firade han d. 24 Aug. sit Bröllop på Adolffors med Wålborna Fröken *Helena Catharina Uggla*; med denna sin högtälskade Fru lefde han det ljufvaste lif, och välsignades med 3:ne Barn, hvaraf enda Sonen *Erik Magnus* föddes och dog 1755, men äldsta Dotern, *Anna Lisa* född 1753, och gift 1772 med Bruks-Patron Högädle Herr *E. G. Ekermann*, och yngsta Dotern *Andreetta*, född 1759 och gift 1780 med Capitainen Wålborne Herr *Matts Gyllenspetz* — bägge lyckliga Mödrar för snälle ock välartade Barn — utgjort hans Mändoms och Ålderdoms ljufvaste glädje. Dets lugn och lycka stördes dock för en tid, då han 1773 miste sin Ögnalust och sin Skatt vid sin älskade Makas dödeliga frånfälle, hvarvid han sjelf ristat denne korta och starka tanka: *Min sorg öfver hennes död vet ingen mer, än Gud, som uppehört mig.* Och Gud återskänkte honom både lugn och lycka, då han följande året 1774 d. 1 Dec. trädde i et lika ljufst ägtenskap med då varande Enke-Fru Borgmästarinnan *Maria Åberg*, född *Liidbeck*; och finner jag dervid i des egn antekningar denna des brinnande önskan; *Gud förlänge hennes dagar med hälsa och välmående i mine dagar!* Han blef ock af

Gud

Gud bönhörd; hon hade varit hans glädje och stöd under älderdomens krämpfulla dagar; hon fick ock tillluta des föcknande ögon på des sista dag; och nu, omgifven af Barn och Barnabarn, egne och uptagne i moderlig vård, nu faller hon bittra tårar vid den graf, der hennes och deras fågnad och försvar hvilat.

Men återtagom Kådjan af des lefnads Öden: 1747 fick han Consistorii förslag til Åmåls Pastorat, snart derpå enhälligt kalladt, och i sin födelse-månad, Konungens höga fullmakt.

1748. Introducerades han i Åmåls Kyrka af Stiftets då varande Biskop, Hövördige Herren Doctor Nils Lagerlöf, assisterad vid detta högtideliga tillfälle af Prostarne, Wall, Söderberg och Fogelberg.

Med hvad nit och trohet han i 10 års tid förestått denna Församling — huru han arbetat med flera Byggnader och Reparationer vid Kyrkan — med en aldeles förfallen Prästegårds uphjelpande til hus och jord — med spridande af ordning, uplysning och förbättring — dertil finnes ännu många lefvande vittnen; och derom vittnade i synnerhet den sorg och saknad, med hvilken han bortsläpptes, då han år 1757, åter i sin födelse-månad, fick fullmakt på Häfvelskogs Pastorat, til hvilket han ock 1758 flyttade, då redan, eller 1757, hedrad med Proste-Namn och Ämbete öfver Norra Dals Contract.

Huru han här i 33 år vandrat och arbetat, plantat och vattnat med obefegrad trohet och rättfinnighet, derpå gifves så många talande och vittnande ydermålen, at min möda vid des beskrifvande vore lika så öfverflödigt, som om jag med uptrända sacklor

vilde öka middags-solens ljus. Laxarby aldeles nybygda och Hälselsskogs på flere fått prydda och förbättrade Kyrka vittnar i synnerhet för både Samtid och Efterverld, at han hvarken sparade tillsyn eller kostnad, när Guds ära och Förfamlingens heder kunde befrämjas.

At han med lika oförtruten vaksamhet styrkt sit Contract, visiterat ganska ofra i många och aflägsne Församlingar, skiftat frid, förekommit oredor, grundat och vid magt hållit vänskap och förtroende imellan Lärare och Åhörare, äfven som imellan Ämbets-Bröder inbördes; at han inuti sin senaste ålder, några veckor före sin död, burit den tunga Ämbetsbördan på starka skuldror, det kan icke sjelfva afunden bestrida; och det billigar vår saknad, som til hans rådighet och klokhet ägde den såkraste tillgång.

Men om han fälunda på desse och flere Församlingars vård nedlade sin bästa möda, förtärde sina bästa krafter, få ägde han ock flera tillfällen, at äfven i en vidsträcktare krets gagna och uplysa, då han tillika hedrade sit Stånd och försvarade dess Rättigheter.

1759 orerade han på Prästmötet i Carlstad, *De Homine*, både prydeligt och starkt; 1776 prädikade han vid lika tillfälle och med lika grundelig vältalighet, som alltid, öfver *Job. 17:3.*; och för at i sjelfva ålderdomen muntra och föreläsa, opponerade han extra vid 1784 års Prästmöte, med undransvärd färdighet och lärdom. 1787 hade han ock den sorgeliga hedern, at i Carlstads Domkyrka hålla Likprädikan, efter sin vördade Wän, saligen afledne Biskopen öfver Carlstads Stift, den i lifsidan Högvördigste Herren, Doctor *Dan. Hervegbr.*

Wid enē ganska vigtiga och dock olika Riksmöten kallades han nästan enhälligt til Stiftets Fullmäktig; han bevistade 1765 och 1766 års märkvärdiga Riksdag, utan at, som han sjelf säger, befläcka sit namn, sit samvete eller sin hand; och vid 1778 års Riksmöte röntes han utmärkt Kongl. Nåd, samt blef vid hemkomsten, i början af 1779 nådigst utnämnd til Theol. Doctor.

Men hvem hinner upräkna alla tilfällen, då han hedrat och gagnat sit Stånd? Han var alltid den förste, som talade, alltid den sifte, som fruktade och ryfnade, då våra Rättigheter fattes i fråga; han talade ock med den styrka och redighet, at han både öfvertalte och öfvertygade; hela hans väsende intryckte vördnad, och den högaktning, han sjelf vann och förtjente, lände alltid til Ståndets heder och bästa.

Då jag på detta fått följer honom under alla Lifvets och lyckans omskiften; då jag ser honom alltid trogen, alltid stark, alltid rättfärdig och gagnande; då öfvertygas jag ock, at han genom Guds Nåd arbetat med oförtrutet trohet; då finner jag, at han borde blifva trött, borde längta efter hvila, och sucka efter Lön för sit arbete. Denna har han nu gått at upskörda. Han var trogen öfver litet, Gud satte honom öfver mycket, då han fick ingå i sin Herres och Frälshares glädje. Efter 72 års berömlig vandel, efter 47 års troget och mödosamt arbete i Herrans Wingård, efter 43 års Kyrkoherde tjänst och 34 års Proffa-Åmbete, flyttades han hädan den 23 siffledne November, genom en stilla och salig död, til Evighetens Boningar, der *hvar och en skal få sin Lön efter sit arbete.*

www.books2ebooks.eu